

**Postanowienie z dnia 16 listopada 1994 r.
I PO 12/94**

**Właściwym do rozpoznania wniosku o nadanie klauzuli wykonalności
wyrokowi Sądu Najwyższego jest sąd I instancji.**

Przewodniczący SSN: Jadwiga Skibińska-Adamowicz, Sędzia SN: Józef Iwulski
(sprawozdawca), Sędzia SA: Andrzej Kijowski,

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 1994 r. sprawy z powództwa Władysławy G. przeciwko Państwowemu Młodzieżowemu Ośrodkowi Wychowawczemu w W. na skutek wniosku powódki o nadanie wyrokowi z dnia 10 października 1990 r. [...] rygoru natychmiastowej wykonalności.

p o s t a n o w i ł:

stwierdzić swą niewłaściwość i przekazać wniosek Sądowi Wojewódzkiemu-
-Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu do rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem z dnia 10 października 1990 r., [...], Sąd Najwyższy zmienił wyrok Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu z dnia 4 maja 1990 r. w ten sposób, że nakazał stronie pozwanej - Państwowemu Młodzieżowemu Ośrodkowi Wychowawczemu w W., nawiązać z powódką Władysławą G. umowę o pracę na stanowisku odpowiadającym jej kwalifikacjom zawodowym. Sąd Najwyższy zasądził także tym wyrokiem na rzecz powódki koszty postępowania rewizyjnego w kwocie 15.000 zł.

Powódka 13 października 1994 r. złożyła wniosek o nadanie wyżej wymienionemu wyrokowi "rygoru natychmiastowej wykonalności dot. zasądzonych od strony pozwanej na rzecz powódki kosztów postępowania rewizyjnego". Powódka uzasadniła ten wniosek tym, że strona pozwana nie reaguje na wezwania o zapłatę tych kosztów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 130 § 1 zd. drugie k.p.c. mylne oznaczenie pisma procesowego nie stanowi przeszkody do nadania mu biegu i rozpoznania go we właściwym trybie. Oczywistym jest, że wniosek powódki nie może być oceniony jako zmierzający do nadania wyrokowi Sądu Najwyższego z dnia 10 października 1990 r. rygoru natychmiastowej wykonalności. Taki rygor ze swej istoty może dotyczyć tylko wyroku nieprawomocnego (por. 333 i nast. k.p.c.). Tymczasem opisany wyżej wyrok, jako wydany w drugiej instancji wyrok reformatoryjny, jest prawomocny. Zostało to stwierdzone przez Sąd Wojewódzki we Wrocławiu przez nadanie mu 2 maja 1991 r. tzw. klauzuli prawomocności.

Z treści wniosku powódki wynika, że zmierza ona do przymusowego wyegzekwo-

wania zasądzonych na jej rzecz kosztów postępowania. Strona pozwana jest jednostką organizacyjną Skarbu Państwa. Zgodnie z art. 1060 § 2 k.p.c. w wypadku, gdy dłużnikiem jest Skarb Państwa, a tytuł egzekucyjny, obejmujący należność pieniężną, nie zostanie wykonany w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia wezwania, wierzyciel może wystąpić o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności, w celu przeprowadzenia egzekucji z rachunku bankowego.

Należało w tej sytuacji uznać, że wniosek powódki w istocie zmierza do uzyskania dla opisanego wyżej wyroku Sądu Najwyższego klauzuli wykonalności oraz nadać mu bieg w tym przedmiocie.

Zgodnie z art. 781 § 1 k.p.c. tytułowi egzekucyjnemu pochodzącemu od sądu nadaje klauzulę wykonalności sąd pierwszej instancji. Sąd rewizyjny nadaje klauzulę, dopóki akta sprawy w sądzie tym się znajdują, co jednak nigdy nie dotyczy Sądu Najwyższego. Oznacza to, iż właściwym do rozpoznania wniosku powódki o nadanie prawomocnemu wyrokowi Sądu Najwyższego klauzuli wykonalności jest sąd pierwszej instancji czyli Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu.

Wobec tego na zasadzie art. 200 § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.

=====